

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 135/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 84/2017-501 z 15. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 84/2017-501 z 15. decembra 2017 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza: „Sťažovateľ vidí porušenie ním označených práv v nesprávnom procesnom postupe porušovateľa a súdu prvého stupňa a v nezákonných napadnutých uzneseniach, nakoľko porušovateľ a prvostupňový súd nesprávne, bez toho, aby na to existovali zákonné predpoklady, v súdenom prípade

A) súd prvého stupňa vydal uznesenie sp. zn. 10C/94/2011-486 zo dňa 22.08.2016 podľa neúčinných a neplatných právnych noriem, nakoľko v čase vy dania tohto uznesenia bol platný a účinný Civilný mimosporový poriadok.

B) Krajský súd v Bratislave a súd prvého stupňa a pri rozhodovaní v otázke súdneho poplatku dôsledne nevyrovnal s konkrétnymi okolnosťami prípadu sťažovateľa a vychádzal iba z formálnej citácie príslušných ustanovení právnych predpisov (navyše neaktuálnych) o úprave povinnosti hradiť trovy štátu. Vo svojom právnom názore nezohľadnil miesto základného práva na súdnu ochranu v demokratickej spoločnosti a nezaistil primeranú vyváženosť medzi záujmom štátu na náhradu trov vzniknutých v súvislosti s prekladom meritórneho rozhodnutia na jednej strane a záujmom sťažovateľa na obhájení svojho práva prostredníctvom všeobecného súdu. Krajský súd v Bratislave a súd prvého stupňa týmto postupom a rozhodnutím porušil základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

«1. „Uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Co/84/2017 - 501 zo dňa 15.12.2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastniť majetok a základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. „*Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. 5Co/84/2017 - 501 zo dňa 15.12.2017.*

3. *Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 390,50 €...»*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné podľa ustanovenia § 20 zákona o ústavnom súde, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, a) ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody, c) proti komu sťažnosť smeruje.

Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka k návrhu doručenému ústavnému súdu 5. apríla 2018 prostredníctvom advokáta JUDr. Jozefa Poláka, ktorý sťažnosť vypracoval, nepripojila splnomocnenie na svoje zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

K návrhu pripojené splnomocnenie na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu krajského súdu bolo advokátovi JUDr. Jozefovi Polákovi udelené obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], a nie sťažovateľkou.

Ústavný súd zdôrazňuje, že ako sťažovateľka je v návrhu doručenom ústavnému súdu označená [REDAKOVANÉ], a voči rovnakej právnickej osobe, teda sťažovateľke, smeruje aj napadnuté uznesenie krajského súdu.

Ústavný súd pripomína, že takýto nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Z publikovanej judikatúry ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, IV. ÚS 322/2010, IV. ÚS 399/2010, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 267/2010, II. ÚS 309/2010, III. ÚS 262/2010, III. ÚS 210/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

Ústavný súd zároveň zdôrazňuje už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť nespĺňa všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, keďže k nej nie je pripojené kvalifikované splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len

procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2018